

PÄLCIKA- KUTYA

ES A
TACO

Tom Watson

Hahó! Mi az ott azon a fán?

Egy egyszarvú veszélyben van!

Amikor Nelli vészhelyzetet hirdet, Pálcikakutya akcióba lendül. Miután átcsörtet az erdőn a barátaival, rájön, hogy nincs is semmi veszély! Viszont megetetheti éhes barátait.

Egy embercsalád tacót és egyéb finomságokat szeretne ebédelni, Pálcikakutya pedig tervet sző, hogyan juthatnának ők is finom falatokhoz. Miközben próbálnak tacót szerezni, egy kérdés marad csak. Mi lóg ott a fán, és hogy lehetne megszerezni?

„Pálcikakutya és barátai annyira viccesek és éhesek!
Akárcsak én!”

Peti

„Imádom, hogy Pálcikakutya mindig valami bajba keveredik.
Aztán végül megkapja, amit szeretne.”

Kati

„Nagyon vicces volt a könyv. Én is szeretnék Pálcikakutyával
együtt tacót enni!”

Emma

Tom Watson

PÁLCIKA- KUTYA ÉS A TACO

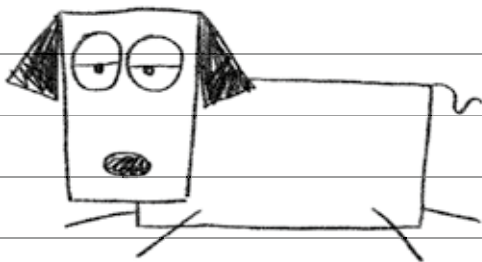
← részlet →

1. fejezet

Nagyon rövid szundikálás

Pálcikakutya késő délután a 16-os főút alatti csatornacsőlakásában pihent. Félig behunyta a szemét. Elfáradt attól, hogy a nap folyamán nem sikerült enivalót szereznie.

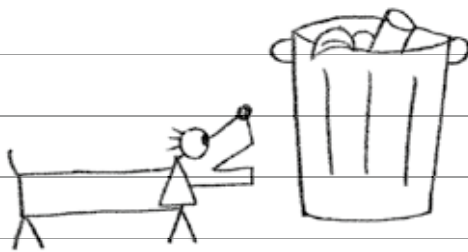

Körülnézett, Blökire, Pindurra és Csíkora pillantott. Mind hason feküdtek. Behunyt szemmel.

Csak Nelli hiányzott.

De Pálcikakutya pontosan tudta, hol van
– és egyáltalán nem izgatta magát miatta.

Nelli a Picasso parkban volt. Amikor egy
órával korábban mindannyian csalódot-
tan fordultak vissza a bevásárlóközpont
mögül, ő másik irányba indult. Barbecue-
chipsre vágyott – ez volt a kedvence –,
és meg akarta nézni, hátha a szerencsét
hozó kukájában talál egy kicsit.

Pálcikakutya szeme még jobban lecsukó-
dott.

Már csak résnyire volt nyitva. Megpróbált ébren maradni, hogy üdvözölje Nellit. Tudta, hogy hamarosan megérkezik.

De ez túl nehéznek bizonyult.

A szeme teljesen becsukódott.

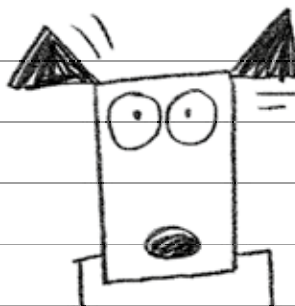
És Pálcikakutya azon nyomban mély álomba merült.

De ez csak huszonhét másodpercig tartott.

Mégpedig azért, mert Nelli huszonhét másodperc múlva berontott Pálcikakutya csatornacsőlakásába – és Pálcikakutya meghallotta ezt a hirtelen közeledést.

Nelli a tőle telhető legnagyobb igyekezettel megállt, de túl gyorsan és túl nagy

lendülettel jött. Odavágódott Pálcika-
kutya mellé, és a huszonhét másodperces
szunyókálásából azonnal felébresztette.

Pálcikakutya kinyitotta a szemét. Nelli ott
volt pontosan előtte.

Szaporán lihegett. A szeme tágra nyílt.

Pálcikakutya rámosolygott Nellire.

Nelli visszamosolygott Pálcikakutyára. És
azt kérdezte: – Jót szundikáltál?

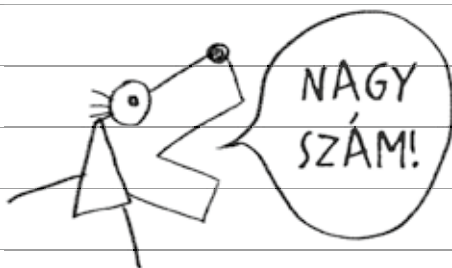
– Igen – felelte kedvesen Pálcikakutya.
Nem volt értelme megmondani Nellinek,
hogy még csak fél percig sem aludt.
– Köszönöm kérdésetet. Milyen felfede-
zésre jutottál?

– Nagy szám, Pálcikakutya, nagy szám –
felelte Nelli. – Két rendkívül fontos felfe-
dezést tettem.

– Igazán?

– Igazán.

– Elmonda-
nád?

Nelli nagyon gyorsan bólintott. Alig várta,
hogy elmondhassa.

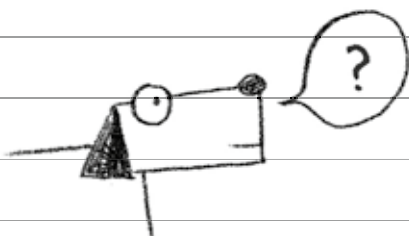
Pálcikakutya akkor még nem tudhatta,
hogy Nelli két felfedezése két egészen
különböző dolog.

Az egyik mulatságos volt.

A másik pedig ijesztő...

2. fejezet

Nelli magasabb lesz?

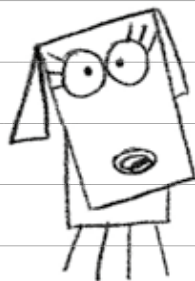

Pálcikakutya
 azt kérdezte:
 – Mi az első
 felfedezésed?

– Valami döbbenetes dolog. Igazán döbbenetes – mondta Nelli. – De előbb kérdezhetek valamit?

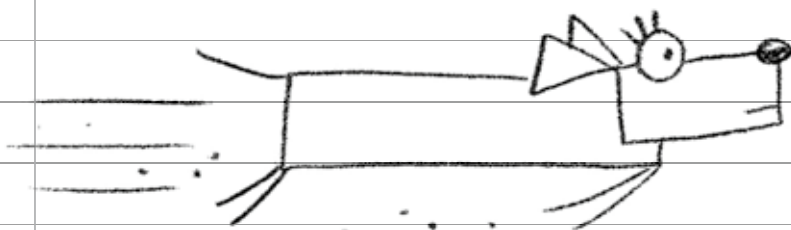
– Persze.

– Gondolod, hogy felgyorsulok? – kérdezte Nelli. Parányi izgalom és büszkeség volt a hangjában. – Tudod, gyorsabb leszek?

Pálcikakutya nem tudta biztosan, mi köze van ennek a kérdezősködésnek Nelli felfedezéséhez, de arra gondolt, ha gyorsan válaszol, bizonyára ezzel teszi a legjobbat.

- Nem vagyok benne biztos – mondta.
- Talán igen. Mindig úgy gondoltam rád, mint aki csodálatosan gyors. Miért kérdezed?

Nelli pár pillanatig nem válaszolt. Ránézett Blökire, Csíkosra és Pindurra. Még mindig mélyen aludtak. Nelli ettől szemlátomást megnyugodott. Lehalkította a hangját, amikor válaszolt.

– Azt hiszem, kezd meghosszabbodni a lábam – mondta bizalmasan, majdnem suttogva. – Azt hiszem, magasabb leszek. Ez az első felfedezés!

Nos, ez a válasz meglepte Pálcikakutyát. Nelli már befejezte a növést, azt tudta. Ezért megkérdezte: – Miért gondolod, hogy meghosszabbodik a lábad?

– Emlékszel arra a nagy viharra, ami a múlt héten elkapott minket? – kérdezte válaszként Nelli. – Akkor bizonyosodtam meg róla.

– Emlékszem – mondta Pálcikakutya. Hangos és vad vihar volt, csak úgy dörögött és villámlott.

– Úgy szakadt az eső, mintha dézsából öntötték volna.

– Aztán kivirult az ég, előbújt a nap, és igazán gyorsan őrült forróság lett – mondta Nelli. – Emlékszel?

Pálcikakutya bólintott. Valóban nagy vihar volt, utána pedig tűzforró napsütés következett.

– Hát, a vihar után igazán átmelegedtem – folytatta Nelli. – A Picasso park közelében voltam, és ott eső után mindig olyan nagy pocsolyák vannak. Így a piknikasztaloknál találtam egy szép, mély pocsolyát. Tudod, hol gondolom?

– Igen – erősítette meg Pálcikakutya. – Remek pocsolyák vannak ott.

– Úgy bizony – helyeselt Nelli, és nagyon örült, hogy Pálcikakutya figyelmesen követi. – Nos, annak a pocsolyának pontosan a közepébe léptem bele, hogy lehűljek. És találd ki, mi történt!

– Mi?

– A víz elborította a térdemet, hát az.

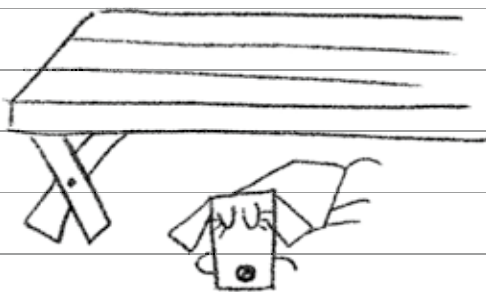
Nelli láthatólag befejezte. De Pálcikakutya még nem értette, hogy ez hogyan bizonyítja azt, hogy Nelli megnőtt.

– Aha – mondta. – De hmm, ez hogyan bizonyítja, hogy nő a lábad?

Nelli kacsintott és bólintott. – Más is tartozik még a történethez.

– Biztos vagyok benne – vágta rá Pálcikakutya. – Halljuk!

– Miután lehültem – folytatta Nelli most kissé hangosabban és gyorsabban, és egyre izgatottabb lett –, elaludtam az egyik piknikasztal alatt, ahol árnyasabb volt, és kissé hűvösebb, mint odakint az erős napsütésben. Legalább jó pár órát aludtam.

Pálcikakutya most már kezdte érteni, hová akar kilyukadni a történet, de nem szólt semmit. Figyelmesen hallgatott, amint Nelli folytatta.

– Amikor felébredtem – mondta Nelli, és most még gyorsabban beszélt –, újra melegem lett. Így hát visszamentem ugyanahhoz a pocsolóhoz. És tudod, mi történt?

– Mi? – kérdezte Pálcikakutya, bár tudta, mi következik.

– Amikor másodszor ott álltam a pocsolóban – felelte gyorsan Nelli, és közben kicsit fel-le ugrándozott –, a víz csak a bokámig ért!

Pálcikakutya összeszorította a száját. Nem szólt semmit.

– Hát nem érted? – kérdezte Nelli, és örülten csóválta a farkát. – A lábam megnőtt, amíg aludtam! A víz pontosan

ugyanabban a pocsolóban csak a boká-
mig ért!

Pálcikakutya bólíntott, de nem szólalt
meg. Úgy látszott, azon törte a fejét,
hogy mit mondjon.

- Ha pedig gyorsabb leszek, akkor az ezt
még jobban bizonyítja! – kiáltott fel Nelli.
- Ha hosszabb a lábam, akkor minden

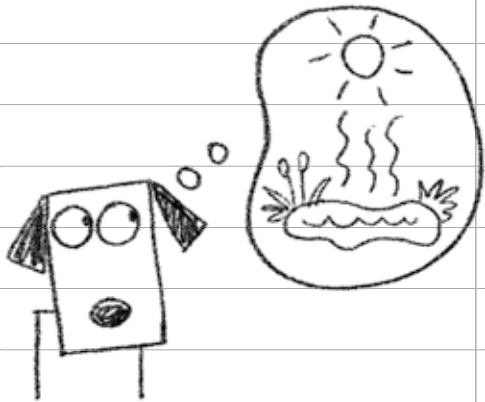
egy lépéssel több földet érek át!
A gyorsabb azt jelenti: nagyobb!

Pálcikakutya tovább bólogatott és törte a fejét. Tudta, hogy Nellit felvillanyozza a gondolat, hogy nagyobbra nőhet. Azt is tudta, hogy valójában nem nőtt nagyobbra. Pálcikakutyának nem állt érdekében elmagyarázni, mit tehet az idő múlása és egy forró nap egy pocsolával. Tudta, hogy Nelli nem nőtt magasabbra – tudta, hogy a pocsolya lett sekélyebb.

– Izgi, ugye?!

– lelke-
zett Nelli. –

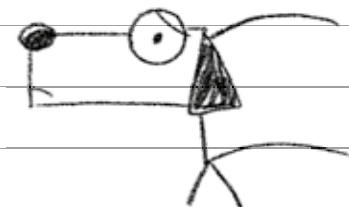
Úgy értem,
képzeld csak
el, ha olyan
nagyra

nőnek, mint te, Blöki, Csíkos vagy Pindur!
Irtó király lenne!

Pálcikakutya lassan bólintott, de nem
szólt meg. Ehelyett összeráncolta
a szemöldökét, ami parányit beárnyékolta
az arcát. Nem lát-

szott dühösnek vagy
csalódottnak – csak
kissé elszomoró-
dottak.

Nelli ezt észrevette.

– Pálcikakutya, mi van? – kérdezte. Aggodalom jelent meg az arcán, és a lelkes izgalomnak nyoma sem maradt. – Mi a baj?

– Csak elszomorítana, ha akkorára nőnél, mint mi, ennyi – felelte Pálcikakutya.

– Miért?

– Olyan különleges vagy – vélekedett Pálcikakutya. – Olyan sok szempontból más vagy. Akárcsak mi mind. Az, hogy különbözünk egymástól, az a legjobb – a létező legeslegjobb. Így alkotunk nagy csapatot. Iszonyú unalmas lenne, ha mind egyformán néznénk ki, és ugyanúgy is tennénk mindent. A különbségeink erősítenek meg minket.

Nelli kissé oldalra billentette a fejét. Pálcikakutya pedig nagy igyekezettel tovább magyarázott.

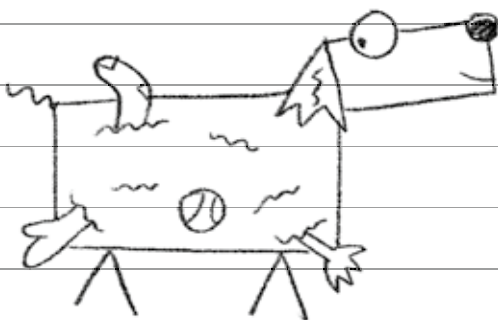
Azt kérdezte: – Mi a különleges Blöki-ben?

Nelli Blökire pillantott, aki összefonta az

elülső mancsait az álla alatt, és mélyen aludt.

– Olyan bozontos – jegyezte meg Nelli.

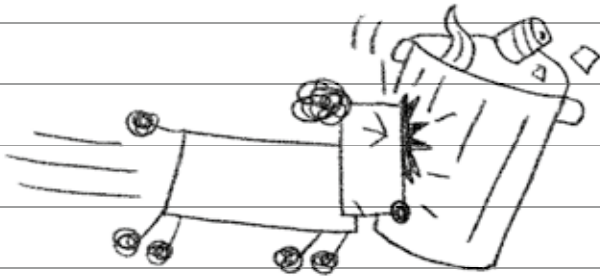
– Helyes – mondta mosolyogva Pálcika-kutya. – A bozontjának köszönhetően mindenfélét el tud raktározni a bundájában. Azok a dolgok gyakran hasznunkra válnak, amikor ennivalót próbálunk elcsenni. Emlékszel arra a szögre, amellyel annak idején leengedtük egy munkás autógumiját, és így meg tudtuk szerezni azt a sok fánkot?

Nelli bólított, és megnyalta a szája szélét. Eszébe jutott, milyen csodálatosak is azok az édes fánkok.

– És Pindurban mi a különleges?

– Szereti mindenfélebe beleverni a fejét
– szándékosan.

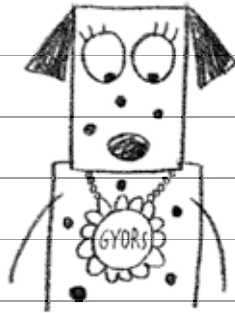

– Az határozottan különleges – vélte Pálcikakutya. – A csodálatos fejbevergető képessége rengeteg kuka felborítását eredményezte, s így nagyon sok finom falathoz jutottunk, igaz?

Nelli ismét bólintott.

– És Csíkossal mi van?

– Ő a leggyorsabb.

– Rettenetesen gyors – erősítette meg Pálcikakutya. – Emlékszel, amikor meglátta azokat a boszorkányokat, és elszaladt? Aztán figyelmeztetett minket, ami nagyon fontos volt.

Nelli felnézett Pálcikakutyára, és most ismét csóválta a farkát. Végignézett magán, majd újra visszapillantott Pálcikakutyára, és így szólt: – Én pedig alacsony vagyok.

Azután kíváncsian várta, vajon mit fog mondani Pálcikakutya róla.

– Kicsit kisebb vagy, mint mi, igaz – állapította meg Pálcikakutya. – De te voltál az egyetlen, aki befért az alá az óriásukka alá, és felfedezte a szeméttartályban a spagettit. Nélküled soha nem került volna sor arra a spagettilakomára.

– És én voltam az egyetlen, aki bele tudta illeszteni a fejét abba a kávéscsészébe – tette hozzá Nelli. – Arra emlékszel?

– Igen.

– Jó párszor megcsináltam.

– Emlékszem.

– Nem tudtam volna megtenni, ha nagy lennék.

– Igaz.

– Igazán szeretem a kávéét.

– Tudom.

– Úgy értem, **IMÁDOM,**
IMÁDOM, IMÁDOM
a kávéét!

– Talán valamikor találunk még – mondta
reménykedve Pálcikakutya, és lefelé

mosolygott Nellire, aki csóválta a farkát, a szeme most csillogott, és kis tacskómellkasa parányit kidülledt.

Pálcikakutya leszögezte: – Szóval szerintem igazán nagyszerű, hogy kisebb vagy.

– Valóban remélem, hogy *nem* nővök.

– Ki tudja? Végül is, lehet, hogy nem.

– Pálcikakutya? – szólalt meg újra Nelli.

– Tessék?

– Benned mi a különleges?

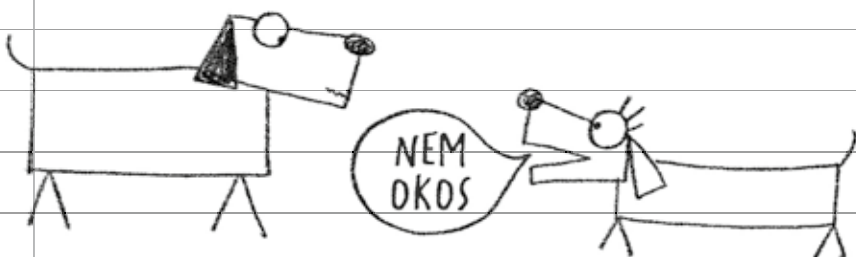
– Ó, nem tudom – szerénykedett Pálcikakutya. – Nem sok különleges tulajdonságom van.

Nelli egy ideig elgondolkodott a kérdésén. Gondolataiba merülve összeráncolta a homlokát, miközben pár pillanatig erősen koncentrált. Azután megtalálta a választ. Az arca kisimult, és elégedett kis vigyor telepedett rá.

– Rájöttem, mi benned a különleges.

– Igazán? – kérdezte Pálcikakutya, és örömmel várta Nelli válaszát. Végül is mindenki szeret néha egy-egy bókot halani. – Micsoda?

– Nem vagy olyan okos, mint mi, többiek
– mondta Nelli.

Pálcikakutya akkor kis szünetet tartott. Érezte, hogy nevetés készülődik a pocakjában, és minden tőle telhetőt megtett, hogy elfojtsa. – Ez igaz?

– Igen, azt hiszem – állította Nelli. – Rendben van, hogy nem érted meg egészen, amit mondok. Tőled ez teljesen normális. Az, hogy bizonyos dolgokat nem értesz meg, ez tesz téged különlegessé.

– Nos – mondta Pálcikakutya, aki addigra már meggyőződött róla, hogy sikerült a pocakjába fojtania a nevetést. – Sohasem gondoltam még ezt magamról azelőtt.

– Azt hiszem, teljesen természetes nálad, hogy nem gondolsz bizonyos dolgokra.

Pálcikakutya, bár jól szórakozott, és élvezte a Nellivel folytatott párbeszédet, most már igazán tovább akart lépni. Megkérdezte: – Mi a második felfedezésed?

Amikor pedig Nelli válaszolt erre a kérdésre, Pálcikakutya azt kívánta, bárcsak ne töltöttek volna el olyan sok időt az arról való elmélkedéssel, hogy Nelli miért nem nőtt nagyobbra.

A kis tacskó második felfedezése több volt, mint egyszerű felfedezés.

Vészhelyzet volt.

Pálcikakutyának pedig segítenie kellett.